LEI 20.000 PREMII

pentru cei mai buni detectivi

Cuvinte încrucișate, jocuri de silabe, ghicitori, rebusuri! Nu poți deschide o revistă sau gazetă fără să nu dai de ele. Încep să te plictisească, zău așa! „Detectivul săptămânal" va aduce ceva nou, ceva care va îmbina plăcutul cu utilul.

Maiestrul detectiv lămurește, cât ai bate din palme, situațiuni încâlcite. Cititorii noștri, cărora le plac complicațiunile acestea, își vor zice, desigur, fiecare în parte: „Cât aș vrea să încerc și eu așa ceva!"

Oferim prilejul acesta cititorilor „DETECTIVULUI SĂPTĂMÂNAL". Instituind un „Concurs de perspicacitate", pentru ca lectorul să-și poată valorifica însușirile spirituale. În fiecare număr al publicației noastre va apare o problemă, sub forma unei nuvele. O crimă, un atac, un furt. Toate datele necesare descoperirii făptuitorului, vor fi conținute în cursul povestirii. DUPĂ apariția A ZECE povestiri, în zece numere consecutive, cititorul e rugat să ne trimită soluțiile pe cari le va fi găsit. Cele bune vor fi premiate, prin tragere la sorți, și anume:

Premiul	I	5000	lei	în numerar
„	II	2000	„	„ „
„	III	1500	„	„ „
„	IV	1000	„	„ „
„	V	500	„	„ „

100 premii de consolare în cărți din Editura noastră, în valoare de Lei 100 fiecare. Detectivi amatori, la lucru!

EDITURA

Prezentînd acest cupon obțineți un număr

detectivul

MISTER X

Nr. 11

LEI 5

Colecţia „Detectivul”
Nr. 11

Mac Lloyd

MISTER X

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
14 Februarie 1935

CAP. 1
Perla neagră

Parisul avea o nouă afacere senzaţională la ordinea zilei.

De mai bine de o lună un spărgător foarte îndrăzneţ răpise liniştea locuitorilor Capitalei. Delictele lui făceau parte dintr-un gen cu totul aparte.

Necunoscutul acela nu fura ca alţi colegi ai lui orice îi cădea în mână, fără alegere, ci era cât se poate de pretenţios în alegerea prăzi şi numai obiectele de mare preţ îl interesau. Atenţia lui era îndreptată în primul rând asupra sculelor preţioase şi a perlelor, apoi asupra antichităţilor, a tablourilor de valoare, şi în fine, asupra porţelanurilor vechi.

Una din. Ciudăţeniile acestui individ rafinat consta în faptul că lăsa întotdeauna în locul unde făptuia spargerea o cartă de vizită, pe care erau scrise la maşină numai misterioasele cuvinte „Mister X”.

Acest Mister X, cum îl vom numi de aici înainte în cursul povestirii noastre, onora cu neplăcutele lui vizite numai magazinele marilor bijutieri din elegantul cartier de vest şi vilele şi palatele celor zece mii din aristocraţia Parisului.

Mister X părea foarte bine informat ori de câte ori vreun membru al înaltei societăţi pariziene făcea achiziţii de preţ sau când un bijutier primea obiecte de mare valoare.

Nu treceau mai mult de două-trei zile şi el pătrundea în casa sau magazinul cu pricina şi îşi însuşea ce avea poftă. Alte obiecte de mai mică valoare nici nu le lua în seamă. Tot astfel nu se atingea niciodată de bani.

De aceea se credea că hoţul are relaţii în societatea bună a Parisului, căci, altfel nu s-ar fi putut explica cum de ştia precis unde se găsesc obiecte rare de mare valoare şi cine sunt posesorii lor.

Poliţia secretă se folosise de toate mijloacele pentru a-i da de urmă. Dar nu făcuse până acum nici un pas înainte.

Tocmai casele răvăşite de hoţ erau frecventate de oameni foarte aleşi, ce păreau deasupra oricărei bănuieli.

Prietenul meu Joe urmărise cu atenţie acest caz, dar nu se putuse hotărî să se amestece în cercetarea lui. Chiar atunci când prietenul nostru comun, comisarul Beauval, de la Prefectura

poliţiei îl rugă să intervină, să dea măcar un indiciu asupra chestiunii, el refuză scurt, sub motiv că acest caz nu e de resortul unui detectiv particular, şi că poliţia pariziană, cu statul ei major de funcţionari extrem de capabili, va izbuti, desigur, să dea de urma spărgătorului.

Astfel mai trecură alte două săptămâni.

Mister X devenea tot mai dârz în tâlhăriile lui, tot mai multe obiecte de preţ cădeau în mâna lui, însă Joe nu se sinchisi de fel. Aveam de lucru peste cap cu o mulţime de alte chestiuni mai importante pentru moment.

Într-o dimineaţă însă, după cafea, când citii lui Joe din ziar că Mister X a jefuit ziua în amiaza mare nu mai puţin de trei prăvălii cu bijuterii cunoscute, el rămase pe gânduri. Mai ales că una din victime, bijutierul Simonsohn, era un bun prieten al nostru.

Joe enervat, îşi muşcă ţigară câtva timp, apoi se ridică deodată în picioare şi zise:

— Mergem chiar acum să-i facem o scurtă vizită lui Simonsohn. Mi se pare curios cum de a putut hoţul să fure în timp ce magazinul era deschis. Mă interesează chestiunea.

Douăzeci de minute mai târziu eram în magazinul bijutierului.

Domnul Simonsohn ne conduse în biroul lui, luarăm loc şi el ne povesti evenimentele.

— Ieri pe la ora prânzului – începu dânsul – voiam tocmai să arăt unui client un colier de perle preţioase, pe care îl lăsasem în vitrină, însă când descuiai caseta, descoperii cu groază, că bijuteria dispăruse. Am scotocit toată vitrina, i-am întrebat pe vânzători – colierul nicăieri. Caseta din vitrină fusese bine încuiată şi cheia o pusesem în buzunar. Am pus din nou să caute prin toate colţurile magazinului şi în cele din urmă, am înştiinţat poliţia. Comisarii s-au pus imediat pe lucru, dar n-au putut descoperi nici o urmă. Într-un târziu, au dat peşte o gaură rotundă de vreo doi centimetri în geamul vitrinei. Atâta tot. Însă ar fi fost cu neputinţă ca o mână omenească să se strecoare prin această mică deschizătură, şi pe de altă parte, oricât de lung iar fi fost un braţ, n-ar fi putut ajunge până la colierul de perle, deoarece obiectele expuse se aflau cu mult îndărătul vitrinei.

— Există însă anumite instrumente pe care oamenii de teapa lui Mister X se pricep foarte bine să le fabrice, domnule Simonsohn, zise Joe. Cele mai multe au forma unor beţişoare, care se pot desface şi sunt prevăzute la capăt cu un resort. E de-ajuns să apeşi pentru ca să sară un cleştişor, foarte potrivit pentru mărimea unui obiect care ar fi colierul dumitale de perle.

Bijutierului nu i se mai întâmplase una ca asta în viaţa lui, aşa că îi puse lui Joe tot felul de întrebări. Deodată, sună telefonul. Beauval fusese la noi acasă şi Pitt îi spusese unde ne aflam.

În primul rând îşi exprimă bucuria că Joe primise să se ocupe de cazul acesta, în acelaşi timp ne aduse la cunoştinţă că misteriosul Mister X mai făptuise ieri un al patrulea furt în vila unui cunoscut bancher din Chantilly.

Consilierul de stat Borgne, aşa se numea victima, făcea colecţie de pietre preţioase rare, din pasiune. În noaptea trecută rămăsese târziu în camera lui de lucru şi pusese rânduială în pietrele mai de valoare din colecţia lui. Cea mai preţioasă din toate era un rubin, cel mai scump din câte există.

Acest rubin dispăruse tocmai în timp ce el examina colecţia, şi a fost cu neputinţă să-l mai regăsească. În fereastra care era cam la un metru de biroul lui, se găsi gaură rotundă la fel cu aceea din vitrina bijutierului Simonsohn, iar în locul rubinului furat se găsi carta de vizită a lui mister X.

După convorbirea cu Beauval, Joe se grăbi să plece.

— Trebuie să ne ducem imediat la vila consilierului, zise el luându-şi ziua bună de la Simonsohn.

Luarăm o maşină de piaţă, care ne duse în grabă la Chantilly.

Consilierul Borgne era acasă. Era un bătrânel foarte agitat, care nu-şi mai venea, deloc în fire de când cu pierderea preţioasei pietre, însă nu mai putea de bucurie că Joe Bull primise să se ocupe de chestiunea aceasta.

Prietenul meu, nu prea era vorbăreţ de felul lui, spuse doar câteva cuvinte în timp ce vizitau odaia în care se făptuise furtul.

La fereastra de lângă birou, văzurăm găurica rotundă, încolo nu descoperirăm nimic care să bată la ochi.

Consilierul Borgne ne asigura că nu ieşise deloc din odaie în seara aceea şi că nu auzise nici cel mai mic zgomot.

Examinai odaia, şi privirea mi se întorcea mereu înspre găurica din geamul ferestrei.

Însă oricât îmi încordam mintea, tot nu găseam o lămurire plauzibilă pentru felul cum s-a putut făptui furtul în prezenţă consilierului.

— Domnule consilier – începu Joe – sunteţi sigur că n-aţi părăsit odaia aceasta un singur moment? Că n-aţi ieşit măcar o clipă din ea?

— Sunt sigur că nu, mister Bull. Aş putea să jur cu conştiinţa împăcată.

— E ciudat, foarte ciudat. Dar nu cumva v-aţi dus în vreun colţ

al odăii, aşa fel în cât să fi stat cu spatele la birou?

— Pe cât îmi aduc aminte, am şezut tot timpul la masa de scris. Dar stai puţin să mă gândesc... Da, e adevărat, acum îmi vine în minte că m-am ridicat să telefonez. Fireşte că atunci am stat cu spatele la birou.

— Ah, aşa! Şi a durat mult convorbirea?

— Nu, patru sau cinci minute. Un negustor de bijuterii din Olanda, în trecere pe aici, m-a întrebat dacă îi îngădui să-mi vadă colecţia. L-am spus să vină azi, dar până acum nu s-a arătat.

— A, aşa stau lucrurile, zise Joe, râzând. Îl cunoşti de aproape, pe domnul acela?

— Nu, mi-e cu totul străin. Nici numele, pe care de altfel i-am uitat, nu-l auzisem până atunci.

— În cazul acesta, chestia e foarte simplă, domnule consilier. Convorbirea telefonică a fost un truc. Aţi fost chemat la telefon de un complice al faimosului mister X, pentru ca să vă distragă atenţia de la colecţia de pietre preţioase. Cred că nu mă înşel, afirmând că aţi descoperit dispariţia rubinului îndată ce aţi terminat convorbirea telefonică.

— Ai dreptate, mister Bull, exclamă consilierul, uimit. Prin urmare dumneata crezi că furtul a fost făptuit în intervalul acesta scurt?

— Da, sunt aproape sigur de asta.

Se făcu o mică pauză. S-ar fi zis că Borgne mai are ceva pe inimă, dar nu îndrăznea să-i dea drumul.

Joe observă aceasta şi îl sfătui să nu tăinuiască nimic şi să-i încredinţeze tot ce ştie în legătură cu acest caz.

Consilierul Borgne şovăi, însă în cele din urmă zise:

— Domnii mei, încă nu v-am spus totul. Vedeţi, azi dimineaţă am primit această ciudată scrisoare de ameninţare.

Scoase din buzunar un plic, din el o coală de hârtie bătută la maşină şi ne-o întinse.

Iată ce scria:

Domnule consilier,

Astă seară la zece fix să depuneţi perla cea mare neagră, cea mai preţioasă din colecţia dv., împachetată într-o cutiuţă, lângă a patra piatră kilometrică de pe şoseaua Vincennes, aproape de casa pădurarului.

Dacă nu veţi împlini întocmai această cerere sau dacă cumva veţi înştiinţa poliţia că aţi primit această scrisoare, ceasurile vieţii

dv., sunt numărate.

Mister X.

Cred că Joe a fost tot atât de surprins ca şi mine, de scrisoarea aceasta, căci de astă dată mister X se arăta sub o faţă cu totul nouă.

Până acum avusese numai o activitate de hoţ, dar deodată se arăta şi ca şantajist!

— De ce nu mi-aţi arătat scrisoarea de la început, domnule consilier? întrebă Joe.

— Ca să fiu sincer, mi-a fost teamă să nu afle misteriosul autor şi să-şi aducă la îndeplinire ameninţarea, De aceea nu le-am pomenit nimic poliţiştilor. Însă dumitale, mister Bull, pot să ţi-o încredinţez. Afară de asta am nevoie de sfatul dumitale, căci nu ştiu ce să fac. Bagă de seamă; perla neagră, pe care vrea s-o obţină pungaşul, este un obiect de o valoare imensă.

— Liniştiţi-vă, domnule consilier! zise Joe. Vom căuta să punem mâna pe individul acela. Eu însumi voi duce astă-seară perla la locul ştiut, sub masca dumitale. Restul va veni de la sine.

A mai trecut destul până să izbutim să-l liniştim pe consilierul Borgne.

Ne-am înţeles ca Joe, îmbrăcat în hainele consilierului, să plece la locul ştiut, lângă casa pădurarului. Fireşte că nu va lua cu el perla neagră, ci numai, o imitaţie bună, pentru cazul când urmărirea n-ar avea succes.

La drept vorbind, toată afacerea asta nu era pe gustul meu. O găseam prea simplă, prea lipsită de interes.

Se vede că faţa îmi trăda gândurile, căci Joe zâmbi şi zise pe un ton ciudat:

— Ne aşteaptă multe surprize, dragul meu. Uiţi cu cine avem de-a face. Chestia nu e aşa de simplă cum ţi se pare la prima vedere. Dimpotrivă, mă tem că vom avea de furcă şi va trebui să fim cu ochii în patru. Dar las pe mine!

Auzind vorbele lui Joe, consilierul făcu o mutră, de parcă i-ar fi părut rău că ne arătase scrisoarea de şantaj.

Joe îl linişti însă, asigurându-l că persoana lui nu se află în primejdie, deoarece se vor lua toate măsurile de prevedere. El n-are altceva de făcut decât să se supună tuturor indicaţiilor ce i se vor da.

Zicând aceasta, Joe se apropia de fereastră şi îşi aruncă ochii în grădină.

Deodată se întoarse către noi şi ne zise:

— Cine e găliganul acela lung, care se plimbă pe aleile cu prundiş ale parcului dv., domnule consilier?

— E secretarul meu, răspunse acesta.

— E un om de încredere?

— Fireşte, mister Bull. E de şase ani în serviciul meu.

Joe dădu din cap, apoi se apropia de masa noastră.

— Domnule consilier – zise el, hotărât – veţi avea bunăvoinţa să veniţi astă-seară la opt fix la hotel Continental, însoţit de secretarul dv. Luaţi automobilul dv. şi nu uitaţi să-l aduceţi şi pe şoferul dv.

— Nu înţeleg bine ce gând ai, mister Bull, replică bătrânul, mirat. Îl bănuieşti pe funcţionarul meu?

— Nicidecum. Cred că amândoi sunt vrednici de încredere. Dar vă rog să mă scutiţi deocamdată de orice explicaţi, abia la hotel Continental o să vă dau mai multe lămuriri. Prin urmare, la opt fix, astă-seară! La revedere şi nu uitaţi să-i luaţi pe cei doi oameni cu dv.

Joe întinse mâna consilierului, care îl privea nedumerit, zise bună-seara şi ne urcarăm în maşina noastră, care ne duse acasă.

Aşa credeam eu; Joe însă îşi pusese, altceva în gând. Aruncă mucul ţigării pe fereastra maşinei şi zise deodată:

— Ascultă, draga, acum ne despărţim. Faţă de acest mister X se impune să fim cu multă prevedere. Tu pleacă acasă cu maşina, pe când eu voi coborî la primul colţ de stradă.

— De ce, Joe? Unde vrei să mergi? întrebai, mirat.

— Să ocolesc până voi ajunge la hotel Continental, dragă Mac.

— De ce să te duci de pe acum, Joe? Mai ai timp destul până la opt seara.

— Nu se poate altfel, dragă. Afară de asta sunt cam obosit şi vreau să trag un pui de somn. De altfel, te sfătuiesc să faci şi tu acelaşi lucru, căci în noaptea asta cred că o să avem de luau peste cap. Du-te acasă pe ocolite, căci nu putem şti până unde îşi întinde tentaculele acest mister X. Şi diseară, când vii la hotel Continental, să urmezi acelaşi principiu. Să-l iei pe Pitt cu tine. Şi nu uita geamantanul numărul 5 căci o să avem nevoie de el. Aşa, deocamdată ştii destul. Restul, îl vei afla astă-seară. Prin urmare, *Good day* şi fii cu ochii-n patru!

Joe opri maşina, îmi întinse mâna şi dispăru în grabă prin intrarea metropolitanului.

Peste o oră sosii şi eu acasă, după ce făcusem un ocol mare.

Pitt îmi ieşi înainte în antreu şi îmi raportă că un domn bătrân,

foarte distins, ne aşteptase aproape un ceas, apoi plecase.

— Cine eră, Pitt? întrebai cu interes.

Servitorul nostru scoasa o cartă de vizită din buzunar. La vederea ei, tresari speriat şi mă dădui cu un pas îndărăt.

— Pitt, eşti un măgar! exclamai. I-ai dat tu drumul acestui om în odaia de lucru a lui mister Bull?

El făcu semn că da şi, foarte speriat, declară că fusese un domn foarte bătrân, care se sprijinea în cârje. Numai înfăţişare de hoţ n-avea şi nu i se păruse deloc suspect.

Nu păruse suspect! Ha, ha, ei da, mister X se pricepea să lucreze în sute de roluri diferite, căci dânsul şi nimeni altul fusese vizitatorul. Ţineam în mână carta lui de vizită, pe care era scris numele cunoscut; *Mister X.*

Prin urmare, acest misterios X ne cinstise cu vizita lui şi fireşte că n-o făcuse de florile mărului.

Foarte necăjit, am dat buzna în odaia de lucru şi de acolo în cabinetul din dreapta sufrageriei în care păstram obiectele noastre de valoare.

Acolo am văzut îndată ce ni se furase. Lipsea pumnalul mic, indian, al cărui mâner era împodobit cu nu mai puţin de treizeci şi cinci de briliante şlefuite, superbe. Fusese obiectul cel mai de preţ din colecţia prietenului meu. Îi fusese dăruit odinioară de către rajahul din Singapore, căruia îi făcuse un mare serviciu cu prilejul călătoriei lui în India. Era evaluat la 300.000 de franci.

Nu mai eram în stare să scot un cuvânt, mă uitam năuc la locul rămas gol din dulapul de sticlă, în care preţioasa armă se mai aflase în dimineaţa aceea.

De unde naiba o fi ştiut acest misterios mister X că Joe poseda un pumnal de aşa mare preţ?

Oare ce va zice Joe când va afla de întâmplarea asta? Să-l fi înştiinţat acum ar fi rost imprudent, încât m-am hotărât să aştept până seara.

M-am mulţumit să mai cercetez prin odaie, poate dau de o urmă, se vede însă că mister X, lucra cu multă băgare de seamă şi îndemânare. N-am găsit nimic, afară de o găurică rotundă în geamul dulapului de sticlă.

CAP. 2
Roluri schimbate

După-amiaza mi-am petrecut-o într-o stare de nervozitate lesne de înţeles. Am încercat să urmez sfatul lui Joe şi să dorm, dar n-am izbutit.

Mă plimbam în lungul şi latul odăii, căci furtul pumnalului şi misteriosul personaj Mister X, nu-mi mai ieşeau din minte.

Se făcuse ceasul şase.

Fiecare gospodărie instalată într-o vilă are câte un cărucior, care se împinge cu mâna, pentru nevoile casei. Un vehicul de acestea e de folos, când trebuie căraţi cartofii sau de adus vreo ladă de la gară.

Azi nu se prezintă nici unul din aceste cazuri, însă mie îmi venise în minte în ce chip am putea ieşi din casă, Pitt şi cu mine, fără a fi recunoscuţi.

Căci aş fi putut să fac prinsoare pe orice că prin împrejurimile casei noastre dă târcoale un spion, care vrea să afle cum am primit ştirea despre nedorita vizită a lui Mister X. Pe ticălosul acesta voiam să-l trag pe sfoară.

— Ia vino încoace, Pitt! îl strigai eu.

Servitorul nostru era foarte ocupat în vestibul au frecatul mânerelor de la uşi.

— Tu ştii, de sigur, cum arată un grădinar? îi zisei.

Pitt dădu din cap şi îşi ciuli urechile.

— O să avem de lucru, mister Mac? întrebă el, interesat.

— Aşa cred, replicai. Eu mă duc sus la garderobă să-mi potrivesc o deghizare de grădinar bătrân, iar tu te vei deghiza în ajutor de grădinar. Pe urmă iei cufărul numărul 5, îl transporţi jos şi îl încarci în căruciorul nostru de mână. Ca măsură de prevedere aruncă o pătură deasupra şi ceva unelte de grădinărie. Când vei fi gata, plecăm spre lac.

Pitt o şterse repede şi curând după aceea îl auzii şuierând, de răsună toată casa. Avea de lucru, se simţea în elementul lui.

Îndată după ora şase, părăsirăm casa, deghizaţi în grădinari, împingând căruciorul. Pitt îl trăgea, iar eu mergeam alături, trăgând din pipă, cu un şorţ de pânză albastră peste haină. Cotirăm curând într-o mică alee, care merge prin pădurice până la lac, apoi ne afundarăm şi mai mult în desiş.

După zece minute, ieşirăm la alt capăt al pădurii, de astă dată nu ca grădinari, ci sub adevărata noastră înfăţişare.

Pitt ducea geamantanul numărul 5 şi la şapte fix ne aflam în faţa hotelului Continental.

Întrebai acolo de Joe, mi se spuse numărul odăii şi am alergat sus. Pe Pitt l-am lăsat deocamdată în vestibul. În zadar am bătut apoi la uşa camerei 15. Nimeni nu-mi răspunse, încât mi-am zis că Joe nu se află înăuntru.

Abia acum observai, că cheia se afla în broască pe dinăuntru; apăsai deci pe clanţă şi intrai în odaie.

Însă nu Joe fu acela care ridică ochii de pe ziar când mă văzu intrând, ci consilierul comercial Borgne.

De unde şi până unde venea omul acesta aici? Să fi schimbat Joe programul, în urmă?

M-am înclinat şi am strâns mâna bătrânului. El zâmbi ciudat şi mă pofti să iau loc, apoi scoase din buzunarul de la piept tabachera şi mi-o întinse.

Am tresărit uimit, căci era tabachera lui Joe. Asta era prea de tot!

Un hohot de râs răspunse stupefacţiei mele.

— Joe… tu eşti! exclamai eu, sărind în sus.

— Da, eu, deşi cam schimbat, răspunse el, printre hohote de râs.

Ce-i drept, avea o mască perfectă şi ar fi fost cu neputinţă să-l recunosc.

— De unde ai luat barba şi peruca? întrebai repede.

— Mi le-am procurat. Dar ascultă ce vreau să-ţi spun.

— Aşteaptă, acum e rândul meu! îl întrerupsei, aducându-mi aminte de vizita lui mister X.

— Ce e, Mac, ce ţi s-a întâmplat? Nu cumva l-ai întâlnit în carne şi oase pe misteriosul domn X? întrebă Joe, în glumă.

— Din nefericire, nu, căci altfel l-aş fi silit să ne dea îndărăt pumnalul rajahului din Singapore.

— Trăsni-l-ar să-l trăsnească! Cum se poate una ca asta? Cum de a ajuns în mâinile lui?

— Pe o cale cât se poate de necinstită, dragă Joe, căci înţelegi că eu nu i-aş fi înmânat pumnalul, odată cu capul. L-a luat el singur în toată liniştea, azi la prânz din locuinţa noastră şi a avut bunăvoinţa să ne lase carta de vizită. Iat-o!

— Să-l ia naiba. Mare curaj a avut. Tocmai de pumnalul din Singapore a avut nevoie.

— Asta mi-am zis şi eu, când am văzut pozna. Şi toată după-

amiaza m-am frământat degeaba să-mi dau seamă de unde poate şti ticălosul că tu aveai un obiect atât de preţios.

— Hm, dragul meu, după părerea mea, asta e partea cea mai puţin surprinzătoare a chestiunii. Dacă te-ai fi gândit mai bine, ai fi ghicit numaidecât. Numai afurisita ta activitate scriitoricească: e de vină.

— Cum adică? întrebai, surprins.

— N-ai scris tu de curând un foileton pentru „Petit Parisien”, şi nu era intitulat acest produs al spiritului tău, din întâmplare „Pumnalul rajahului din Singapore”? Mac Strong, când o să te înveţi odată să gândeşti în chip logic? Numai tu eşti de vină, că mister X ne-a făcut o vizită. Dar nu face o mutră atât de amărâtă, dragă prietene, căci bravul mister X nu se va bucura multă vreme de prada lui. În curând o să-i luăm înapoi pumnalul, odată cu celelalte obiecte pe care le-a furat.

— Numai să le mai găsim, Joe, replicai eu.

— Sunt convins că vom găsi toate obiectele furate, neatinse. Şi acum dragă, e aproape opt. Trebuie să ne grăbim, căci consilierul va veni la ora fixată. De altfel, tu nu mergi cu noi la Vincennes.

— De ce nu? întrebai eu, supărat.

— Pentru că am nevoie de un om de încredere pentru supravegherea vilei consilierului, dragul meu.

— Se poate Joe, tocmai pe mine m-ai ales să fac pe gardianul de noapte? Nu poate consilierul să-şi păzească singur comoara?

— I-ar veni cam greu, dragul meu, pentru că în noaptea asta consilierul cu secretarul şi şoferul lui vor locui aici la hotel Continental. În schimb tu o să joci rolul lunganului de secretar. Din fericire e tot atât de lung şi de uscat ca tine. De altfel, există o mare asemănare între voi doi, şi ce-ţi mai lipseşte vei împlini cu ajutorul câtorva trăsături de fard iscusite, încolo nu va mai rămâne decât să schimbaţi hainele unul cu altul. Prin urmare, consilierul Borgne rămâne aici cu oamenii lui, în timp ce noi trei – tu, eu şi Pitt – ne luăm fiecare rolul nostru. Sper că mister X, nu va ghici mascarada noastră. Afară de asta, comisarul Beauval ne-a pus la dispoziţie pentru astăzi trei agenţi secreţi, care vor îngriji de siguranţa consilierului aici la Continental. Ei, acum, ai înţeles?

— Perfect, Joe, însă rolul meu tot nu-mi place. Aşi fi preferat să te însoţesc.

— De astă dată, va trebui să te supui, dragul meu. Perla neagră merită să aibă un păzitor bun. Să sperăm că ne vei aduce

şi tu foloase.

Înainte de a-i fi putut răspunde lui Joe, cineva bătu la uşă şi servitorul anunţă sosirea consilierului Borgne.

— Pofteşte-l pe domnul încoace, răspunsei eu în locul lui Joe, care din pricina măştii sale, se furişase repede în încăperea de alături.

După cinci minute, bătrânul consilier intră în odaie, însoţit de lunganul lui de secretar.

Dacă aş fi fost acum singur, cu Joe, i-aş fi spus eu ceva. Cum îndrăzneşte el să găsească asemănare între mine şi figura prostănacă a secretarului? Asta era o infamie, pur şi simplu!

Se vede că Joe ghicise ce se petrece în sufletul meu, căci intră râzând în odaie şi zise:

MISTER X Mi se pare că nu eşti convins de asemănarea între voi doi, nu e aşa, dragă?

Consilierul Borgne uimit de ivirea unui chip la fel cu al lui, scoase o exclamare, ceea ce mă scuti pe mine de răspuns. Poate era mai bine aşa.

— Mister Bull, masca dumitale e minunată! exclamă bătrânul, entuziasmat. Uite, zău, când privesc mai bine la dumneata, îmi vine să cred că sunt chiar eu!

Joe îi strânse mâna, râzând, şi zise:

— Acum vă rog să-mi daţi şi jacheta şi pardesiul dv. Cred că nici secretarul dv. nu se va supăra, că prietenul meu, mister Strâng, preia pentru noaptea aceasta rolul său. L-aţi adus şi pe şoferul dv.

Consilierul răspunse afirmativ apoi nemaiputându-se stăpâni izbucni:

— Ce naiba, mister Bull, aş vrea să ştiu şi eu în sfârşit ce gânduri ai.

— Numai o mică schimbare de personaje, domnule consilier, replică prietenul meu, aprinzându-şi nelipsita ţigară.

Apoi expuse pe scurt bătrânului planul său, în timp ce eu dispărui în camera alăturată, cu antipaticul secretar.

Din geamantanul numărul 5 am scos tot ce-mi trebuia, iar, haina secretarului mi-a completat deghizarea.

După un sfert de ceas semănam ca două picături de apă, eu şi secretarul consilierului.

— Bravo, dragul meu! zise Joe, care apăruse pe nesimţite în pragul uşii.

Aprobarea lui se adresa deghizării mele, care într-adevăr merita laude. Până şi bătrânul consilier nu mai ştia care e

adevăratul secretar, şi ne confunda mereu.

După scurtă vreme, apăru şi Pitt însoţit de şofer, deghizat şi el.

Cred că niciodată camera aceea a hotelului Continental nu mai adăpostise nişte oaspeţi atât de ciudaţi, ca în ceasul acela. Se aflau şase oameni în odaie, şi se asemănau doi câte doi ca nişte picături de apă.

Dublurile dispărură repede însă, lăsând în loc pe consilier cu secretarul şi şoferul lui sub o bună pază.

Când ajunserăm la vilă, nimeni din personalul de serviciu al consilierului nu observă că schimbasem rolurile. Joe, întemeiat pe demnitatea lui de stăpân al casei, trimise la culcare pe cele două fete în casă, ca şi pe bucătăreasă. Servitorul nu ne deranja, fiindcă locuia în curte, în căsuţa şoferului.

CAP. 3
Demascaţi

Nu mult după nouă şi jumătate Joe, însoţit de Bill, plecă cu un automobil afară din oraş, la căsuţa singuratecă a pădurarului de pe şoseaua Vincennes, ducând în buzunar imitaţia perlei negre.

Eu rămăsei, singur în vila cea mare. În rolul meu de secretar cutreierai odăile de la primul etaj.

În cele din urmă am socotit ar fi totuşi mai prudent să mă retrag în odaia de lucru, unde se afla casa de fier în care consilierul păstra giuvaerurile lui.

Mă trântii într-unul din confortabilele fotolii de piele, fumând o ţigaretă după alta şi ţinând revolverul gata pregătit lângă mine.

Eram însă convins că voi muri de plictiseală în noaptea aceea.

Mă gândeam cu invidie la Joe, care, în automobilul consilierului, condus de Pitt, se îndrepta spre marea aventură.

Eram ferm convins că Joe va izbuti să pună mâna pe mister X în flagrant delict.

Timpul trecea încet. Ceasul de pe birou bătu zece. Prin urmare, Joe trebuie să fi ajuns acum la destinaţie. Dacă toate vor merge bine, trebuie să-l aştept să sosească cel mai târziu într-o oră.

Din nefericire socoteala mea a dat greş, căci lucrurile s-au petrecut de-a-ndoaselea.

Bătuse de mult de unsprezece, acum se făcuse miezul nopţii şi de la Joe nici o veste.

Mă cuprinse îngrijorarea şi începui să bănuiesc că planul nostru nu izbutise.

Mă plimbam în lung şi-n lat, ca să-mi mai astâmpăr neliniştea crescânda. În cele din urmă învins de nerăbdare, deschisei fereastra ci trăsei cu urechea afară.

Nu se auzea nimic. Era întunerec beznă, abia se puteau distinge felinarele din strada pustie.

Unde Dumnezeu o fi întârziat Joe atât de mult?

Mai trecu un şfert de oră de aşteptare zadarnică. În cele din urmă mă aplecai pe fereastră şi atunci simţii câteva picături pe faţă.

Le ştersei crezând că erau de ploaie. Dar ce ciudat miros aveau! Nu, ceea ce îmi picurase pe faţă desigur că numai

picături de ploaie nu erau!

Fără să vreau, m-am dus îndărăt de la fereastră, însă nu mă puteam mişca din loc, căci o senzaţie ciudată, pe care însă o cunoşteam destul de bine, îmi paraliza membrele şi mă făcu să-mi pierd simţirea, încât am căzut fără vlagă, ca un copac doborât de secure.

Demascaţi! Într-adevăr se întâmplase un fapt de necrezut, cineva mă stropise cu ceva de afară, probabil cu ajutorul unei siringi lungi de sticlă, şi mă cufundase într-un somn narcotic.

Toate acestea mi-au venit în minte, cu încetul, când am început să mă trezesc din amorţeală.

Bănuind ceva rău, m-am ridicat, clătinându-mă, şi aruncându-mi privirea asupra casei de fier a consilierului observai cu groază că era descinsă şi goală.

Înăuntru am găsit un singur obiect: carta de vizită a lui Mister X.

Îmi curgea sudoarea de pe frunte şi căzui, oftând, într-un fotoliu. Îmi venea pur şi simplu să înnebunesc, văzând că toate giuvaierurile consilierului Borgne fuseseră furate!

Prin urmare, adversarul ne ghicise planul. Mister *X* îşi luase ce-i dorise inima, nesupărat de nimeni. Aşa trebuia să fie!

Am sărit în sus, neştiind nici eu de ce să mă apuc. La intrarea principală a casei, m-am oprit în loc înlemnit, văzând automobilul cel mare la poartă. Nu mai încăpea îndoială, era maşina cu care plecase Joe spre casa pădurarului.

L-am strigat pe nume pe prietenul meu, dar nu-mi răspunse nimeni. S-ar fii zis că nu se află nimeni în automobil.

Ce o mai fi însemnat şi ăsta?

Dintr-o săritură am fost lângă maşină şi am deschis portiera. O făptură omenească îmi căzu în braţe – era servitorul nostru Pitt, în stare de nesimţire.

Am încercat să-l ridic, l-am scuturat, el însă nu se mişcă, încât nu mi-a rămas alta de făcut decât să-l transport în casă.

Ameţit încă de drăcia pe care mi-o stropise în faţă, am fost nevoit să-mi adun toate puterile ea să-l transport pe uriaşul de Pitt.

În casă, el se dezmetici cu încetul, iar un coniac, pe care i-l turnai pe gât repede, îl învioră cu totul.

— Mister Lloyd, de unde am ajuns eu aici, unde a rămas mister Bull? bâlbâi el, obosit.

— Tocmai asta voiam să aflu de la tine, zisei eu, uitându-mă

cu jale la casa de fier golită, care după cum observasem abia acum, nu fusese forţată, ci descuiată în tihnă cu o cheie potrivită.

Asta nu-mi intra de fel în cap, fiindcă din câte ştiam, cheia casei se găsea în posesia consilierului.

Mă adresai din nou lui Pitt.

— Haide, spune-mi odată Pitt, unde a rămas mister Bull?

— Oh, mister Lloyd, dacă aş şti! răspunse el, amărât. Când a luat-o la goană câinele cu pacheţelul în care mister Bull înfăşurase perla, mister Bull s-a luat după el. Atunci însă cineva mă apucă de spate, şi-mi dete o lovitură groaznică în cap, încât mi-am pierdut conştiinţa. Pe urmă se vede că cineva m-a adus cu automobilul până aici.

— De bună seamă, aşa se va fi petrecut, cineva te-o fi condus până acasă. Dar aş fi fost mai bucuros să-mi spui amănunţit ce s-a întâmplat.

— Nu prea ştiu nici eu multe, mister Lloyd. La zece fix am sosit la locul ştiut. Mister Bull a găsit numaidecât a patra piatră kilometrică, care se afla la depărtare de vreo zece minute de casa pădurarului. Noi am oprit maşina la vreo douăzeci de paşi. Eu stăteam la volan, pe când mister Bull se aplecă pe fereastră. Din păcate era întunerec beznă, încât nu vedeam nici la un pas. Stinsesem farurile automobilului. Se făcuse zece jumătate, apoi unsprezece şi tot mi se arătă nimeni.

— Unde se afla pacheţelul cu imitaţia perlei negre? Mister Bull îl mai avea la el? îl întrerupsei eu pe Pitt.

El clătină din cap şi urmă:

— Mister Bull pusese pacheţelul lângă piatra kilometrică. Tocmai când zicea că nu mai are rost să aşteptăm, ne pomenirăm cu un câine mare, cafeniu. El adulmecă piatra, cum fac câinii, apoi o luă la goană ca turbat prin iarbă în spre pădurea din apropiere. Mister Bull scoase o exclamaţie şi alergă repede să ajungă câinele.

Eu n-am priceput ce scop urmăreşte şi am sărit jos din maşină. Abia atunci am văzut că pacheţelul de lângă piatra kilometrică dispăruse fără urmă şi am înţeles imediat că numai câinele trebuie să-l fi luat. Vrui să mă iau după mister Bull, când auzii un zgomot la spatele meu. N-am apucat însă să întorc capul, că m-am şi pomenit cu lovitura la tâmplă. Nu mai ştiu ce a fost pe urmă, mister Lloyd. Mă tem să nu î se fi întâmplat şi lui mister Bull vreo nenorocire.

— De asta mă tem şi teu, Pitt, de aceea cred că cel mai bun lucru ar fi să plec fără întârziere la casa pădurarului. Tu, în

schimb, rămâi aici de pază. Din nefericire, n-o să mai ai mult de lucru, fiindcă mister X m-a păcălit şi a venit el singur să-şi ia perla neagră.

Fără să mai aştept un răspuns, am şters putina şi după câteva minute alergam cu maşina spre Vincennes, cu o viteză de puteam să-mi frâng gâtul.

E un drum destul de lung, chiar cu automobilul, eu însă l-am parcurs într-o jumătate de oră.

*

Lăsasem în urmă casa pădurarului. Acum mergeam încet, numărând pietrele kilometrice. În cele din urmă am ajuns.

Pe pământul ud de ploaie se vedeau lămurit urmele roţilor, afară de asta recunoscui trei întipărituri diferite de picioare.

Nici urmă de Joe. Alergai la noroc în direcţia arătată de Pitt, peste pajişte, în pădure.

După ce străbătui vreo cincizeci de metri în pădure, mă pomeni deodată într-un luminiş şi nu ştiam încotro s-o apuc.

Umblam fără ţintă prin luminişul mocirlos, când deodată dădui de ceva moale. Mă aplecai şi văzui că era cadavrul unui câine mare cafeniu. Era mort, fără îndoială, un glonte de revolver pusese capăt vieţii lui.

Nu m-am îndoit nici o clipă că e câinele care luase pacheţelul, în orice caz eram sigur că mă aflam pe calea cea bună şi mersei mai departe cu băgare de seamă. O groapă mare cu apă îmi închidea drumul, încât fui nevoit să fac o săritură peste ea. Dar picioarele mele s-au izbit de ceva, care produse un sunet înăbuşit.

S-ar fi zis ca sub pământ se află o groapă – te pomeneşti că mă aflu deasupra ascunzătorii lui mister X?

Am încercat să smulg cu binişorul iarba jilavă de deasupra şi am izbutit. Nişte scânduri ieşiră la iveală şi când le ridicai şi pe acestea, văzui o gaură pătrată cu laturile de un metru jumătate. Era însă goală, iar la fund se afla o băltoacă de apă.

Deci, nici urmă de Joe.

M-am aşezat pe scânduri şi am început să chibzuiesc. Or mai fi fiind pe aici şi alte gropi de acestea?

S-ar putea – în orice caz nu strică să mai inspectez locurile prin împrejurimi. Dar a trebuit să renunţ curând la căutat, căci asta era singura groapă.

Tocmai voiam să mă întorc la automobil, când auzii un zgomot surd. Mă aşezasem iar pe scânduri.

Întâi am crezut că mă înşel, însă zgomotele se înteţiră, încât

am sărit în sus, speriat.

Te pomeneşti că am stat tocmai deasupra vizuinii ticălosului? De bună seamă că da.

Am scos revolverul din buzunar, am tras piedica şi tocmai când mă pregăteam să dau scândurile la o parte cu piciorul, ele au sărit cât colo şi a ieşit la iveală capul unui om.

— Joe… Joe, tu aici! exclamai eu: Cum ai ajuns aici?

— Întrebarea asta aş putea să ţi-o pun şi eu, dragă, răspunse el.

— Mi-a spus Pitt ce s-a întâmplat şi am venit să te caut, răspunsei eu, serios.

— Mai bine rămâneai la postul tău, dragă Mac, pentru că între timp mister X o să se ducă să-şi ia perla neagră.

— Sunt sigur că prezenţa mea acolo, nu mai e necesară, răspunsei eu, supărat. Perlă neagră, împreună cu toate obiectele preţioase ale consilierului, au dispărut, în timp ce eu făceam de pază la vilă.

— Mac, cum se poate una ca asta? exclamă Joe, căţărându-se afară din groapă.

I-am raportat în grabă tot ce se întâmplase de la despărţirea noastră. Joe ascultă în tăcere şi când sfârşii, zise:

— Prin urmare, de data asta, el ne-a păcălit pe noi. Acest Mister X e mult mai primejdios şi mai rafinat decât mi-am închipuit. Se vede că dânsul ne-a urmărit neîncetat şi a luat măsuri în consecinţă.

— Ştii cel puţin unde îl vom găsi acum? întrebai, neliniştit.

— Ştiu cât ştii şi tu, dragul meu. Nu degeaba îşi zice „Mister X”. Nu cumva ai, din întâmplare, o ţigaretă la tine? În gaura asta afurisită era aproape să mă înăbuş şi de n-aş fi avut din fericire cuţitul în haina asta, aş fi, de sigur, în clipa de faţă, un cadavru.

— Dar cum ai căzut în groapa asta? întrebai, întinzându-i tabachera.

El îşi luă o ţigaretă, apoi răspunse:

— Ştii că m-am luat după câine. Când am sărit peste băltoacă, pământul s-a afundat sub picioarele mele şi m-am cufundat în adâncime. Se vede că blestematul de câine a fost anume dresat s-o ia în direcţia gropii.

— Ce naiba, Joe, câinele zace mort la vreo cincizeci de metri depărtare de groapă.

— E mort? Atunci se vede că a fost împuşcat! De frica să nu trădeze secretul, după ce îşi va fi făcut datoria. Să vezi ce s-a întâmplat mai departe. Cum zisei, m-am cufundat şi am auzit

nişte zgomote surde în spatele meu. Pământul se surpa şi ameninţa să mă îngroape de viu. Din fericire, tot â mai rămas un colţişor liber în care mă puteam mişca. Îngropat de viu, mi-am zis îndată ce am izbutit să mă dezmeticesc. Totuşi, n-am pierdut orice nădejde, căci eram sigur că nu căzusem prea adânc şi astfel mă pusei pe lucru ca să scap. Abia după trei ceasuri de grele silinţe, am izbutit. Căci văd că e aproape de trei dimineaţa. Totuşi, a fost o minune că am scăpat, simţeam că mă înăbuş. Partea cea mai rea a fost când m-am izbit de scânduri şi am văzut că nu vor deloc să cedeze. De unde să-mi fi trecut prin gând ca tocmai tu te-ai aşezat pe ele şi ca le apeşi cu toată greutatea trupului tău?

Prin urmare aşa se petrecuseră lucrurile.

— Ei, şi acum ce ne facem Joe? întrebai într-un târziu. Mă gândesc cu groază la ce va spune consilierul când va afla de pagubă.

— De, n-o să se bucure prea mult, dragul meu. Totuşi, îşi va zice că tot e bine că a scăpat numai cu paguba, când va afla ce frumoase curse i s-ar fi întins prin gropile acestea. Ori nu cumva îţi închipui, că Mister X l-ar fi lăsat să se ducă acasă netulburat? Fii sigur, că bătrânul consilier ar fi dispărut pe veci, împreună cu şoferul lui. Gândeşte-te, că există două gropi. Şi după cum ai putut să constaţi ele au fost săpate nu de mult.

— Nu pricep cum a putut ticălosul să pună mâna pe cheia casei de fier, zisei eu furios.

— Foarte simplu, dragul meu. Probabil că se afla în buzunarul tău.

— Eu… de unde?

— Nu porţi tu jacheta secretarului? Ei bine, un secretar particular poartă de obicei asupra lui o a doua cheie de la tezaurul stăpânului său. Cred că am dreptate şi Mister X ştia foarte bine lucrul acesta.

— Cine să fie acest personaj misterios, Joe? întrebai eu, îngândurat.

— Pentru moment, n-am cunoştinţă de aceasta, însă acest Mister X este, fără îndoială, un om foarte inteligent, care dacă n-ar fi împins lucrurile prea departe, n-ar fi fost prins niciodată. Aşa însă şi-a cam dat în petic.

— Ia spune, Joe, când. Alergai după câine n-ai zărit nici un om pe undeva?

— Nu, dragul meu, se vede că a stat bine ascuns. Dar ia hai să plecăm de aici şi să-l consolăm pe bietul consilier.

Trecurăm cu greu prin mocirlele locului şi intrarăm în pădure. Iar după zece minute, goneam cu maşina spre Paris. Însă ceea ce a pus vârf la toate nenorocirile întâmplate în acea noapte, a fost revederea noastră cu consilierul Borgne.

Bătrânul domn a început să ţipe ca ars, să-l înjure pe Joe că e un nătărău şi să ne ceara despăgubiri. Toate cuvintele noastre de liniştire se pierdeau în vânt. Bătrânul se frământă atât de turbat, că m-am temut să nu-l lovească un atac de apoplexie. Şi culmea nenorocirii, s-â năpustit la telefon, a chemat poliţia şi a cerut să fim imediat arestaţi.

Fireşte că a fost refuzat, căci din întâmplare vorbise cu prietenul nostru, comisarul Beauval, care era de serviciu în noaptea aceea. În cele din urmă, bătrânul ne dete pe uşă afară, fără multă vorbă.

Nu puteam să pricep cum de lasă Joe să fie insultat în felul acesta, fără să replice. În drum, după ce ieşirăm de la hotel, i-am spus în fine ce aveam pe suflet.

Joe însă fu zgârcit la vorba, ca în atâtea daţi, şi se mulţumi să răspundă:

— Dobitocul ăsta n-are decât să-şi vadă singur de treabă, să vedem cum îşi va regăsi comoara. Întrucât mă priveşte, eu nu mai mişc un deget, să ştiu bine că acest Mister X a furat jumătate din Paris. Acum să mergem să-l luăm pe Pitt şi să ne ducem să ne odihnim acasă pe laurii câştigaţi.

Frumoşi lauri! Multă vreme am stat lungit, fără să pot închide ochii, întrebându-mă mereu ce o fi având Joe de refuză să urmărească pe Mister X!

CAP. 4
Joe intervine a doua oară

Ziua următoare ne aduse noii necazuri, adică numai mie. Căci Joe îşi bătea joc de reportajele ziarelor, care povesteau cu lux, de amănunte înfrângerea noastră.

Fireşte că numai consilierul Borgne, devenit acum cel mai înverşunat duşman al nostru, era acela care lansase articolele acestea care nu erau de fel binevoitoare pentru noi.

— Joe, cum poţi rămâne aşa nepăsător faţă de infamiile acestea? izbucnii eu, furios peste măsură din cauza liniştii lui stoice. Articolele astea sunt doară pline de minciuni gogonate!

Joe se mulţumi să ridice din umeri şi se duse în sala de gimnastică. Curând după aceea aiurise până la urechile mele zbârnâitul înăbuşit al mingii de antrenament. Deci părea că într-adevăr Joe nu se mai gândeşte deloc la afacerea asta.

Ziua trecu în chip destul de neplăcut. Îndată după masă, comisarul Beauval trecuse pe la noi şi-l rugase stăruitor pe Joe să urmărească mai departe cazul Mister X. Joe însă l-a refuzat atât de dârz, că Beauval îşi luă supărat ziua bună şi plecă.

Joe Bull depune armele în faţa lui Mister X. Cine ne va mai scăpa de tâlharul acesta?.

Acesta era titlul unui articol din pagina 1-a a unui ziar de seară parizian, care ne fusese trimis acasă în acea seară. Eu pusei ziarul pe biroul lui Joe, fără a spune un cuvânt – el însă nu-l luă în seamă.

Supărat, am luat ediţia de seară a lui „L'Intransigeant" în care se vorbea de asemenea despre Mister X, dar nu în legătură cu Joe Bull.

Numitul mister X făcuse o nouţă ispravă, şi anume: furase renumitului psiholog în chestii criminale, profesorul Grosjean, o vază chinezească de mare preţ. Aceasta l-a determinat pe profesor să tăgăduiască o recompensă de nu mai puţin de cincizeci de mii de franci aceluia care va izbuti în fine să descopere pe rafinatul hoţ.

Şi această notiţă am pus-o sub ochii lui Joe şi de astă dată el o citi cu atenţie, ba, după cum mi s-a părut, cu un interes

crescând.

Cât p-aici să scot o exclamaţie de mirare, căci îl văzui închizând ochiul drept, iar pe frunte îi apăru cunoscuta cută dintre sprâncene.

Ce să-l fi găsit?

Să fie oare datorită numai notiţei din ziar, ori altceva îi dădea de gândit? N-am mai putut să rabd şi l-am întrebat dacă nu cumva cazul îl interesează din nou?

— Se poate, răspunse el într-o doară.

Rămăsei uimit. Ce să fi produs schimbarea aceasta în ideile lui Joe? Numai notiţa din ziar, sau recompensa făgăduită de profesorul Grosjean?

Asta de sigur că nu, mi-am răspuns tot eu. Căci Joe nu se interesează niciodată de onorariu, are destulă avere ca să renunţe la răsplată, dacă vrea. Atunci care să fie cauza?

— Profesorul Grosjean e un om celebru, zise Joe, ca pentru sine. S-a distins mai cu seamă pe terenul psihologiei criminalistice prin lucrări de mare valoare.

— Ce vrei să spui? întrebai eu repede.

— Nimic, dragul meu, absolut nimic, răspunse el, scurt.

Acum nu m-am mai putut ţine să nu-l întreb ce l-a făcut să-şi schimbe deodată atitudinea şi de nu cumva recompensa joacă vreun rol. M-a răsplătit cu un zâmbet de compătimire.

— Mac Lloyd – zise el în cele din urmă – (aşa îmi zice când e nemulţumit de mine), Mac Lloyd, judecata ta e foarte greşită. Crezi într-adevăr că eu aş fi în stare să mă entuziasmez de dragul a cincizeci de mii de franci pentru un caz, care nu mă mai interesa de fel înainte?

— Atunci ce te face să-ţi schimbi deodată părerea? întrebai. Cred că nu tăgăduieşti că interesul tău e în legătură cu notiţa din ziar, pe care ţi-am arătat-o mai înainte? Chiar azi, la prânz l-ai refuzat hotărât pe Beauval.

Joe râse cu poftă, şi zise:

— Nu tăgăduiesc că schimbarea mea bruscă se datoreşte notiţei din ziar. Până şi recompensa joacă un oarecare rol, cu observaţia însă că nu speculez asupra ei.

Eram acum tot atât de nedumerit ca mai înainte.

— Joe, reluai eu, nu poţi să te foloseşti de expresii mai puţin enigmatice? Vorbeşti aşa sibilic şi încâlcit ca detectivii din romanele criminale engleze. Pe deoparte tu admiţi că recompensa exercită oarecare putere de atracţie asupra ta şi în aceeaşi frază negi aceasta. Astea sunt, cum s-ar zice, fleacuri.

— Poate nu chiar aşa cum crezi, dragul meu. Poate că există totuşi o raţiune în ceea ce ţi se pare că e iraţional. Sau, ca să fiu mai limpede; ceea ce mă interesează din recompensa făgăduită, este dacă ea va fi plătită, în cazul când aş izbuti să-l descopăr pe misteriosul Mister X?

— Cu alte cuvinte, tu te îndoieşti de solvabilitatea profesorului Grosjean? întrebai, după ce reflectai câtva timp asupra enigmaticelor fraze ale lui Joe.

— Aş, ce prostie! Omul acesta e solvabil pentru mult mai mult decât cincizeci de mii de franci.

— Atunci ce naiba vrei să zici, Joe? Dacă e solvabil, de ce te îndoieşti că va plăti suma în cazul dat? Ori crezi că face numai gură, dar e un zgârie brânză, care la o adică va începe să se tocmească pentru a plăti mai puţin?

— Asta e altă prostie, dragul meu.

Atunci mă înfuriai şi strigai:

— Să te ia naiba, Joe, dar nimeni n-ar putea tălmăci în alt chip ghicitorile tale!

— Eu cred, dimpotrivă, că orice om cu judecată – şi, apăsă asupra cuvântului „judecată” – ar înţelege-o altfel, dacă ar asculta cu atenţie. Căci eu am spus, că în toată chestiunea aceasta mă interesează să ştiu dacă suma ar putea să fie plătită, în cazul când l-aş prinde pe misteriosul personagiu Mister X. Ei, nici acum n-ai înţeles?

— Tot aşa de puţin ca înainte mărturisii cu toată sinceritatea.

— Se poate, Mac? Uite, o să încerc să mă exprim şi mai lămurit, deci ascultă: eu nu mă îndoiesc de fel că profesorul Grosjean este un om cu stare, care poate să scoată fără nici o greutate banii din buzunar, şi să-i pună pe masă, nici nu mă îndoiesc că are bunăvoinţa să facă acest lucru. Mă îndoiesc numai dacă profesorul ar mai fi în stare să plătească, din moment ce l-aş avea pe mister X, în mâna mea. Ei, ce zici, începi să te lămureşti?

Iar am început să-mi frământ mintea, cântărind fiecare vorbă a lui Joe, ca datele unei ecuaţii algebrice. În cele din urmă răspunsei:

— Prin urmare, tu îţi zici că s-ar putea întâmpla ca până în clipa când vei pune mâna pe hoţ, profesorul să fie jefuit în aşa chip sau poate chiar să fie înlăturat de Mister X, încât să nu mai fie în stare să plătească?

— Fals! exclamă prietenul meu.

— La naiba, dar nu există decât două soluţii, Joe. A treia e

exclusă!

— Totuşi, există şi a treia, dragul meu, şi tocmai ea e cea adevărată. Presupunând că ipotezele mele – căci nu sunt decât simple ipoteze – sunt juste.

— Haide, Joe, spune-mi care e a treia soluţie.

Răspunsul lui nu-mi fu pe plac, căci zise:

— Caut-o tu singur, dragul meu. Dacă ţi-e lene să gândeşti, eu n-am ce-ţi face.

Aşa e Joe de când îl ştiu. Gândurile lui nu le dă în vileag, nici chiar mie, care-i sunt cel mai bun prieten şi colaborator.

Am mai stat vreo două ceasuri în noaptea aceea muncindu-mi creierul ca să dezleg enigma, dar în zadar. Şi cred că nici cititorul n-o va dezlega, cu oricâtă atenţie ar fi urmărit convorbirea noastră.

Sau, cine ştie?

CAP. 5
O vilă misterioasă

A doua zi după convorbirea noastră, mă deşteptai devreme. Timpul frumos de afară ne înveseli. Despre Mister X şi convorbirea noastră din ziua trecută Joe nu mai suflă un cuvânt.

După cafea l-am îndemnat pe prietenul meu să facem un tur cu automobilul. El însă refuză, susţinând că preferă o plimbare prin oraş. N-am înţeles de ce, şi am plecat singur, neînsoţit, nici de Piti.

Automobilul nostru zbura cu optzeci de kilometri pe oră pe şoseaua ce duce la St. Nicolas. Trecând apoi pe la St. Germani am mers prin Containerizau.

Acolo zării la un moment dat un automobil oprit în faţa mea, probabil din pricina unei pene, fiindcă şoferul îmi făcea semn de departe să stopez.

Am oprit aşa dar şi abia atunci am văzut că şoferul era chinez. Vorbea un jargon format din germană şi engleză, încât n-am înţeles nimic din cuvintele lui.

Atunci o tânără femeie, foarte frumoasă, care se afla în automobil, se amestecă în vorbă şi-mi spuse că bietul chinez nu se pricepe deloc la reparaţia unui automobil, pentru că ţine numai loc de şofer.

Am început să cercetez maşina şi mi-am dat seamă că acceleratorul nu mai funcţionează.

Din nefericire nu eram în stare să repar defectul, pentru că aveam nevoie de anumite unelte care-mi lipseau, aşa că m-am oferit să aduc de undeva un ajutor. Iar tinerei femei i-am propus să ia loc în maşina mea, ca s-o conduc acasă.

Ea primi, mulţumindu-ne, şi plecarăm împreună. În drum, la întrebarea mea, ea îmi povesti că şoferul chinez nu seală în serviciul ei, căci maşina nu-i aparţine ei, ci e proprietatea vestitului profesor Grosjean, la care dânsa ocupă postul de secretară particulară.

— La profesorul Grosjean? întrebai eu, surprins.

— Îl cunoaşteţi pe profesor cumva? făcu ea, repede.

Eu negai. În cursul convorbirii mă prezentasem şi dânsa îmi spuse numele ei. Se numea Gerda Bloehm şi intrase de abia de o lună în serviciul profesorului Grosjean.

Între timp ajunserăm la vila profesorului, care era situată pe o stradă elegantă din Containerizau şi ne dădurăm mâna la despărţire.

— Nu cumva sunteţi prietenul celebrului detectiv Joe Bull? întrebă ea înroşindu-se.

— Da, aşa e, Joe Bull mi-e bun prieten, răspunsei zâmbind. Asta vă sperie, domnişoară?

— Deloc! exclamă ea, râzând voioasă. Mă bucur că am făcut cunoştinţă cu prietenul unui om atât de vestit.

Şi zicând aceasta, dispăru în grădina cea mare din faţa vilei. Iar eu m-am întors acasă şi am ajuns taman la ora prânzului.

Joe devenise din nou foarte zgârcit la vorbă, în contrast cu dispoziţia lui din dimineaţa aceea. Nici eu nu i-am povestit nimic despre mica mea aventură de la Containerizau.

Tocmai după ce ne-am aprins nelipsitele ţigări, bătu cineva la uşă şi Pitt îşi făcu apariţia. Ţinea în mână o mică poşetă elegantă de damă.

— Mister Lloyd, zise el, am găsit poşeta asta pe perna scaunului din faţă, când am curăţat automobilul.

Bădăranul ăsta mă dădea de gol.

— Dă-o încoace, şi cară-te iute de aici!

El dispăru cât ai clipi din ochi şi eu mă uitai la mica poşetă, pe care o ţineam în mână. Nu mai încăpea îndoială, numai Gerda Bloehm trebuie s-o fi uitat în automobil.

— Mac, Mac, nu cumva te apuci de prostii la bătrâneţe? răsună vocea batjocoritoare a lui Joe în spatele meu.

— Ia-o încet! îi răspunsei, supărat. Dacă n-ai fi făcut pe mutul în tot timpul mesei, ai fi aflat demult că am făcut cunoştinţă, cu prilejul unei pene de automobil, cu secretara profesorului Grosjean.

— Vai de mine, Mac, şi asta mi-o spui abia acum?

— Numai tu eşti de vină, ursuzule! Dacă totuşi te interesează, îţi voi povesti întâmplarea cu amănunţime.

Îi povestii deci lui Joe micul episod şi el mă ascultă cu mare atenţie, apoi zise cu însufleţire:

— Vei duce chiar acum poşeta domnişoarei la vila Grosjean, dragul meu! Dar, fără întârziere.

— Şi de ce anume? replicai eu, speriat. Nici prin gând nu-mi trece. Pitt poate foarte bine s-o ducă în locul meu.

— Nu, Mac, asta nu se poate! exclamă Joe cu hotărâre. Buna cuviinţă cere ca să i-o predai cu mâna ta şi afară de asta…

Se opri brusc.

— Afară de asta?... Joe, ce-ai vrut să spui?

— Oh, nimic, absolut nimic, dragul meu, răspunse el, redevenit calm. În orice caz, tu trebuie să te duci acolo.

— Şi dacă n-aş avea poftă să mă duc? Nu cumva vrei să mă sileşti?

— Să te silesc? Nicidecum, dar te rog foarte serios să te duci tu în persoană.

— Ce te îndeamnă să-mi ceri lucrul acesta ciudat, Joe?

— Nimic precis, Mac. Vreau numai să ştiu cum arată casa profesorului Grosjean.

După o oră plecai de acasă şi o luai pe jos spre Containerizau, care se afla la o aruncătură de băţ de căsuţa noastră.

Vila profesorului Grosjean era situată în mijlocul unui parc superb, foarte întins. După ce am sunat de două ori, apăru în sfârşit acelaşi chinez, pe care-l întâlnisem, în acea zi pe şosea. I-am predat carta mea de vizită şi dânsul dispăru cu ea în interiorul casei. Abia atunci îmi veni în minte, că uitasem să-i atrag atenţia să mă anunţe numai domnişoarei Gerda Bloehm. Oricum, greşeala nu era prea gravă, căci fireşte că dânsa va fi aceea care mă va primi întâi, ca secretară a profesorului.

Nu trecu mult şi Chinezul apăru din nou, făcându-mi semn să-l urmez. Mă conduse printr-un vestibul spaţios într-un coridor lung, la capătul căruia servitorul împinse o uşă.

Intrai într-o odaie de lucru, de dimensiuni enorme. În mijlocul ei se afla un birou masiv de diplomat, iar de-a lungul pereţilor etajere mari cu cărţi, până în tavan. Domnea însă peste tot o atmosferă grea, îmbâcsită, aproape înăbuşitoare şi un miros de parcă nu s-ar mai fi deschis aici o fereastră de luni de zile.

Odaia mă interesase în aşa grad că nici nu observasem că servitorul se retrăsese.

Damned, era şi firesc, căci de sigur că profesorul va apare în curând. Am alergat la uşă să întreb dacă mai am mult de aşteptat, însă am constatat cu uimire abia atunci că uşa n-avea clanţă şi că n-o voi putea deschide oricât m-aş sili.

Ce să însemne asta? Greşisem peretele? M-am învârtit de jur împrejur, însă pereţii erau acoperiţi cu rafturi de lemn pline de cărţi, şi numai locul pe unde intrasem era liber.

Am pipăit pe toată suprafaţa cafenie, dar n-am descoperit nici un mijloc s-o fac să se mişte din loc. În cele din urmă căutai o sonerie, însă constatai că nu se găseşte nici una. Începui să bat cu pumnii în uşă, dar totul rămase tăcut. Abia acum observai că odaia avea o singură fereastră cu zăbrele. Mă cuprinse o

deznădejde cumplită. Nu pricepeam nimic. Dacă aş fi fost în urmărirea unui delicvent, lucrul nu m-ar fi mirat prea mult, însă felul acesta ciudat de a primi un vizitator era ceva din cale afară de bizar.

Stăteam de un ceas închis ca un prizonier. Prea se întrecuseră cu gluma. Mi se isprăvise provizia de ţigarete, aşa că mă întinsei alene în fotoliul de piele şi închisei ochii.

Iar se scurse un ceas întreg. Atmosfera înăbuşitoare mă moleşea cumplit. M-am gândit să deschid fereastra, dar pentru asta ar fi trebuit să îngrămădesc câteva mobile una peste alta ca să ajung până sus, căci era tocmai sub tavan.

Timpul se scurgea încet, şi cred că la un moment dat am aţipit, căci tresării abia când auzii un zgomot uşor.

Dar ce-o mai îi şi asta? Visam ori era realitate ceea ce se petrecea sub ochii mei? În faţa mea văzui cum dispar şase volume groase de pe poliţă, iar în deschizătura astfel formată se ivi chipul chinezului, care se uita ţintă la mine.

Atunci nu m-am mai putut stăpâni şi dintr-o săritură am ajuns la raft. Mă uitai încremenit la locul unde se petrecuse ciudăţenia, însă deschizătura dispăruse şi cărţile stăteau înşirate ca-n front.

Să fi avut numai un vis? Nu, nu se poate. Scosei cărţile una câte una şi cercetai raftul cu atenţie, însă nu descoperii nimic. Se vede că toată povestea era o simplă halucinaţie a minţii mele.

M-am întors necăjit la scaunul meu. Dar acum mă cuprinse deodată o oboseală atât de mare, că n-am mai putut să mă ţin pe picioare. Voiam să lupt împotriva acestei slăbiciuni, dar nu eram în stare. Membrele îmi erau înţepenite. Şi în cele din urmă mă fură somnul.

Dar am dormit oare cu adevărat? Mi se păru mai curând că mă găsesc într-o stare de somnolenţă ciudată căci auzii deodată limpede la urechea mea un glas. Părea să fie al chinezului.

Văzui apoi ca prin ceaţă că nu mă mai aflu singur în arestul meu ciudat.

La masa de scris neocupată mai înainte, şedea un domn mai în vârstă, cu înfăţişarea distinsă, care-şi sprijinea capul în mâini. Alături de el se afla chinezul. Vorbeau amândoi pe şoptite şi cu nu deosebeam nimic din vorbesc lor.

Mă trecură fiori de groază.

Eram treaz ori visam? Nu înţelegeam nimic, nu mă puteam dumiri de fel!

Acum bătrânul de la masă înălţa capul şi mi se păru că recunosc într-însul pe profesorul Grosjean în persoană, a cărui

fotografie o văzusem reprodusă în zeci de reviste ilustrate.

Părea că-l ceartă pe chinez, deoarece făcea gesturi amenințătoare şi apoi mă arătă pe mine cu degetul.

Galbenul o şterse repede şi în faţa ochilor mei se făcu întunerec complect. Simţeam numai că mă ridică cineva şi mă duce în altă parte.

După mult timp observai că îngrozitoarea vrajă care mă ţintuise până atunci, începe să se împrăştie cu încetul. Eram în stare să deschid ochii.

Mă aflam tot în odaia aceea stranie.

Însă de sigur că era o greşeală, căci odaia era bine luminată, Avea chiar două ferestre, larg deschise. Afară însă se făcuse noapte.

Mă uitai îngrozit la uşă, dar în clipa următoare sării îngrozit, căci văzui că uşa are o clanţă de alamă, care începuse să se mişte încetişor şi în cele din urmă uşa se deschise.

În pervazul ei apăru un bătrân, înalt. Era profesorul Grosjean. Acelaşi pe care îl văzusem mai înainte, când mă aflăm în starea de somnolenţă.

El mă privi surâzând, apoi se apropia încet de mine şi zise:

— Ei, cum vă simţiţi acum, mister Lloyd? Vă e ceva mai bine?

Ce naiba o fi vrând să zică? Nu fusesem de fel bolnav, deşi Simţeam abia acum în membrele mele o moleşeală şi o greutate ca de plumb. Profesorul îmi întinse mâna prieteneşte şi mă împinse spre scaun, zicând:

— Ar fi mai bine să mai staţi jos, mister Lloyd. Păreţi grozav de obosit. Vi se întâmplă adesea să aveţi astfel de crize? Nu ştiu cum să le denumesc, un medic s-ar pricepe mai bine. Când am intrat în odaie, v-am găsit într-o stare de letargie, cu ochii pe jumătate deschişi, trântit în acest fotoliu. Servitorul meu e bolnav, iar chinezul cârd e în serviciul meu ca grădinar, a uitat să-mi anunţe vizita dv.

Ca să fiu sincer, n-am înţeles o vorbă din cele ce-mi spunea bătrânul profesor şi nu-mi dădeam bine seamă dacă nu visez şi acum. Însă profesorul îmi turnă un pahar de coniac şi zise:

— Beţi, mister Lloyd, coniacul e cea mai bună doctorie.

Am băut în mod automat.

— Ce oră o fi? întrebai eu, deoarece nu-mi veni altceva în minte.

— Zece fix, mister Lloyd. Starea dv. ciudată a durat câteva ceasuri, iar eu mă pregăteam să-l înştiinţez pe prietenul dv., vestitul Joe Bull.

Se făcuse oră zece? *Damned,* nu fusese glumă, căci eu venisem în casa asta pe la trei.

— Pot să aflu în fine, mister Lloyd, ce mi-a adus cinstea vizitei dv.? mă scoase vocea profesorului Grosjean din frământările mele disperate.

Abia atunci îmi adusei aminte de poşeta Gerdei Bloehm. La venire o pusesem pe masă de scris şi îmi fulgeră prin creier că foarte uşor voi putea stabili în felul acesta dacă mă aflu în aceeaşi încăpere. Ce-i drept, poşeta se afla în locul unde o pusesem.

Îmi venea să turbez de necaz, şi începui să mă îndoiesc; de dreapta mea judecată. În zăpăceala mea, nu observasem că nu-l răspunsesem profesorului la întrebare şi abia acum îmi adusei aminte de ea. Apucai deci repede poşeta Gerdei Bloehm şi îi explicai lui Grosjean motivul vizitei mele.

Pe faţa interlocutorului meu se produse o mare schimbare. Părea că-şi stăpâneşte cu multă greutate uimirea, în cele din urmă râse tare şi zise:

— Numai atât, mister Lloyd? Ei bine, domnişoara Bloehm va fi bucuroasă să regăsească poşeta, pe care a căutat-o cu atâta, disperare. Îmi daţi voie, ca în schimbul acestor lungi neplăceri din casa mea să vă poftesc la d-na?

Fireşte că n-aveam deloc poftă pentru aşa ceva. Mă ridicai deci grăbit şi îi mulţumii, scuzându-mă că trebuie să mă întorc acasă, căci altfel prietenul meu Joe Bull va fi foarte neliniştit de lipsa mea îndelungată. Bineînţeles că ardeam de nerăbdare să-i comunic lui Joe ciudata mea aventură în casa profesorului.

Bătrânul nu mă reţinu şi mă însoţi până la uşă.

Se opri însă brusc şi zise:

— Mister Lloyd, nu zău, să consulţi cât mai curând un medic căci starea dumitale mi-a pricinuit mare îngrijorare.

În clipa când era să părăsesc odaia, mai întorsei odată capul şi întrebai:

— Domnule profesor, nu cumva aveţi în vila dv. o a doua odaie care seamănă aidoma cu aceasta?

Bătrânul mă privi uimit, apoi clătină din cap şi răspunse că nu are alta la fel, că de sigur mă înşel.

De data aceasta, minţise. Am observat aceasta, când am ieşit din odaie, căci mă aflam acum de-a dreptul în vestibul, pe când după-amiază chinezul mă condusese printr-un coridor, lung.

Pe când străbăteam aleea cea lungă mărginită de copaci până la portiţa de fier, se ivi deodată ca din pământ chinezul în faţa

mea. Nu-l luai în seamă şi am alergat mai departe, dar observai că dânsul se luase după mine.

Tocmai când să deschid poarta, el se aplecă spre mine şi îmi şopti:

— Rămâi pe aproape, dragul meu, şi vino peste zece minute în pavilionul cel mic în parc.

Am rămas pironit locului, întrebându-mă dacă n-am înnebunit de-a binelea. Era chinezul sau Joe care-mi vorbise?

Damned, începeau să mă treacă fiori prin spate. Mergeam înainte ca un automat, uşa se închise în urma mea şi când întorsei capul, chinezul dispăruse în noapte.

Ce să fac să rămân aici şi să caut pavilionul din grădină? Ce poveste idioată mai era şi asta! În cele din urmă, luai hotărârea să merg până la capăt. Pornii la vale pe stradă, făcui ocolul parcului şi într-un loc singuratec escaladai gardul grădinii.

Mersei dibuind până la uşă şi apăsai clanţa. Nu se mişca nimic, nu se auzea nici un zgomot din interiorul casei. Mă cuprinse un sentiment de nelinişte, pe de altă parte aventura asta mă intriga, aşa că am intrat hotărât în casa întunecată. Din păcate, căci în clipa următoare două mâini zdravene m-au înşfăcat de grumaz, încât nu mai puteam să scot un sunet.

Mă apăram ca un disperat, însă adversarul meu recunoscut era mai tare ca mine şi deodată. Îmi îndesă pe obraz o cârpă muiată în cloroform, care mă făcu să-mi pierd cunoştinţa.

CAP. 6
O soluţie ciudată

Când mă trezii, mă văzui legat de mâini şi de picioare. În jurul meu domnea o beznă de nepătruns.

— Nu te mişca, dragul meu zise cineva lângă mine.

Thunderstrom, asta era prea de tot! Se vede că Joe zăcea alături de mine. Ori eram din nou în prada unei halucinaţii?

— Joe, eşti tu cu adevărat? întrebai, şovăind.

— Bietul meu prieten! răspunse el. Cred că nu-ţi mai lipseşte mult ca să-ţi pierzi minţile. Vizuina celebrului profesor este, de sigur, o casă de nebuni, de începi să te îndoieşti, de tine însuţi.

— Prin urmare, ai aflat ce s-a petrecut, Joe? întrebai eu, intrigat. Dar de unde ai ajuns tu aici?

— Te-am urmărit azi după-masă, căci bănuiam că te duci în vizuina leului.

— În vizuina leului? Ce vrei să spui? Că Mister X stă ascuns în casa profesorului Grosjean?

— Cam aşa ceva, dragul meu, dar ascultă-mă mai întâi căci nu ne mai rămâne mult timp de pierdut. Te aşteptam deci în faţa vilei, însă când am văzut că până la şase nu te întorseseşi, s-a trezit în mine bănuiala, că ţi s-a întâmplat ceva; am alergat repede acasă şi m-am întors deghizat în lucrător de la telefoane. M-au lăsat să intru, numai chinezul mă însoţea peste tot, ca un câine de pază. Dragul meu, o să te cruceşti când ţi-oi spune, ce am constatat examinând instalaţia cablurilor. Va conţine tot felul de odăi şi coridoare secrete, pe care un străin n-ar avea cum să le descopere. Eu le-am găsit foarte repede, după ce l-am pus pe chinez cu botul pe labe, ameninţându-l că-l împuşc, dacă scoate un singur strigăt. Chinezii sunt foarte laşi de felul lor. Omul meu se făcuse mic de tot. M-a lăsat să-l leg de mâini şi de picioare fără să facă o mişcare. Ca măsură de prevedere, i-am mai pus şi un căluş în gură şi l-am închis într-a încăpere. Înainte de asta i-am scos hainele; cele frumoase şi curând după aceea mă plimbam nesupărat prin casă ca servitorul Tong. Umblând prin misterioasa vilă, am descoperit tot felul de lucruri. După cum ţi-am spus, existau mai multe coridoare, scări şi odăi secrete. E cuibul cel mai rafinat ce l-am văzut vreodată.

— Joe, atunci tu ai fost acela, care s-a uitat la mine prin

deschizătura peretelui din bibliotecă? Prin urmare, n-am visat! exclamai eu uimit.

— Aşa e dragul meu. Tot eu am fost acela, care am îndeplinit porunca lui Mister X şi te-am transportat în altă cameră, la fel cu aceea în care te aduseşi. Tâlharul şi-a închipuit că eu sunt într-adevăr Tong, servitorul lui, m-a certat rău că te adusesem în camera secretă. Eu însă, m-am dezvinovăţit, susţinând ca te-am crezut un spion, care trebuie să fie împiedecat de a face vreun râu.

— Dar cum de ai ajuns tocmai aici, Joe?

— Puţin după-ce ţi-am şoptit la poartă cuvintele ştiute, am fost atacat pe la spate şi doborât la pământ. Se vede ca în e timp l-au descoperit pe chinez în odăiţa unde îl încuiasem.

— Şi cine e în realitate mister X?

— Tot nu ştii cine, dragul meu? Ei bine, dacă n-ai ghicit până acum, trebuie să mă ai puţintică răbdare. Pentru moment avem altceva de făcut. Ea mi-am desfăcut legăturile şi acum vreau să-ţi dau şi ţie drumul. Dar pentru numele Cerului, nu te mişca, că astfel cazi într-o fântână adâncă, de unde nu mai există mântuire. Nu degeaba ne-au adus ticăloşii încoace.

Joe mă eliberă curând, şi abia atunci observai primejdioasa uşă, cu chepeng, cine era deschisa şi se afla numai la cinci centimetri depărtare de mine. O luarăm amândoi la sănătoasa cât ne ţineau picioarele. Joe străbătu parcul şi se opri în colţul unui zid. Văzui cu mirare că ridică de jos o bucată de pământ cu iarbă. Dedesubt se vedea o uşă cu chepeng. Îmi făcu semn să-l urmez şi dispăru sub pământ.

Curând după aceea dădurăm peste o galerie subterană, destul de îngrijită, căci avea până şi lumină electrică. Joe mergea grăbit înaintea mea.

După cum socoteam eu; galeria se afla sub gardul parcului şi ducea înapoi spre vilă. Prin urmare, Joe cunoştea bine locurile pe aici. Ajunserăm în sfârşit în faţa unei uşi, pe care o deschise apăsând un resort secret.

— Te rog să nu faci nici un zgomot, zise el, oprindu-se în loc. Te voi conduce acolo, unde îşi ţine Mister X colecţia.

Urcarăm scăricica în spirală. La drept vorbind, îl turnam pe Joe cu oarecare teamă, căci nu mai ştiam ce să gândesc despre toată afacerea asta.

Joe împinse o uşă şi se opri o clipă, trăgând cu urechea. Apoi îndreptă lumina lămpii de buzunar asupra unei odăi mari, fără ferestre.

— Cabinetul lui Mister X, şopti el. M-ai bine taci, să nu fie cumva chiar el în odaia de alături.

— Şi dacă ne va prinde aici? întrebai eu, îngrozit.

— Să fim cu băgare de seamă. Afară de asta el va evita să ne iasă în faţă.

Mersei deci în urma lui Joe, trecând de la un dulap de sticlă la altul, şi uitându-ne la comorile închise în ele.

Fiecare obiect purta o etichetă, pe care era însemnată data exactă, când fusese furat, afară de asta era scris şi numele fostului proprietar.

Joe mă trase spre dreapta, la un dulap mic din colţ, şi arătă spre raftul de sus. Într-adevăr, acolo se afla pumnalul dăruit de rajahul din Singapore, iar alături de el perla neagră a consilierului Borgne.

Joe îmi făcu semn să-l urmez mai departe. Nu ştiu ce făcu el pe perete, că deodată auzii un zgomot uşor.

În aceeaşi clipă văzui sclipind un revolver în mâna prietenului meu. De unde îl luase atât de repede, n-am înţeles. O parte din perete alunecă deoparte pe o restanţă de o jumătate de metru, şi văzui că înăuntru se află piedestalul unei pendule uriaşe.

Joe îl împinse la o parte şi intrarăm în odaia în care şezusem în după amiaza aceea ceasuri întregi. Am recunoscut-o imediat.

— Mâinile sus, nu te mişca din loc! strigă Joe, trezindu-mă din uimire.

Abia atunci, îmi dădui seamă ca la masa, de diplomat sade un om.

Dar ce naiba, nu era Mister X. Ci chiar profesorul Grosjean!

Voiam să-i atrag atenţia lui Joe, dar el îmi zâmbi cu dispreţ, ceea ce mă aduse în fine la realitate.

Vasăzică Mister X, era profesorul Grosjean şi profesorul Grosjean era Mister X.

Vasăzică de aceea se îndoia Joe de plata recompensei făgăduite.

Profesorul nu se urnise din loc la strigătul lui Joe; rămăsese în aceeaşi poziţie, cu capul sprijinit în ambele mâini, făcând impresia unui om adormit.

— Lasă prostiile, stimabile, eu cunosc până şi scaunul scufundător, pe care şezi acum, zise prietenul meu, Dacă încerci să dispari pe calea aceasta, trag ca într-un câine!

Individul tot nu se mişca. Lucrul mi se părea foarte ciudat.

— Du-te Mac, şi leagă-i mâinile, dar fii cu băgare de seamă! îmi porunci Joe.

Mi s-a părut că surprind o oarecare nesiguranţă în glasul lui.

M-am dus totuşi la omul ce stătea nemişcat şi l-am apucat de mâini. Dar mă dădui înapoi îngrozit, uitându-mă la Joe, ca unul care nu mai pricepe nimic.

— Ce ai? exclamă, prietenul meu, surprins.

— Joc, individul e de... ce-am izbutii eu să bâlbâi în cele din urmă.

Joe se apropiase de mine şi se aplecase; asupra manechinului.

Din mâna acestuia căzuse un bilet, cu următorul cuprins:

Mister X, preferă să părăsească Parisul, din moment ce Joe Ball e pe, urmele lai.

Joe se uită lung la scrisorică, în cele din urmă scoase o ţigară din buzunar şi-o aprinse.

— Prin urmare şi de data aceasta am dat greş, dragul meu, zise el grav. Grosjean a dispărut! Totul a fost în zadar.

— Ce tot spui, Joe, n-ai izbutit tu să descoperi adevărata identitate a acestui Mister X, şi nu e meritul tău că vom putea lua înapoi toate obiectele furate de dânsul?

— Aşa este, dragul meu, primul secret l-am dezvăluit, însă mă tem că sub masca acestui Mister X, se ascunde ceva şi mai rău. Nu voi avea linişte până ce nu-l voi găsi. O să mai fie o luptă dârză între el şi mine, căci face parte din categoria cea mai ingenioasă şi mai originală de delicvenţi, cu care am dat ochii vreodată. Şi-apoi, ai mai uitat pe cineva dragul meu, pe frumoasa Gerda Bloehm. Crezi tu că ai mai găsi-o acum, dacă ai căuta-o?

— Joe, vrei să spui că ea ar fi complicea profesorului Grosjean, sau mai bine zis a lui Mister X?

— Bineînţeles că susţin aceasta, şi fii sigur că aşa şi e. Acum să facem o percheziţie şi în a doua cameră de lucru a lui Grosjean şi să-i raportăm comisarului Beauval. Cred că o să rămână gură-cască, atunci când va afla cine e Mister X.

Am ieşit din odaie, după ce am mai aruncat o privire asupra manechinului de ceară.

— Joe, dar de unde, ţi-a venit bănuiala că Mister *X* ar putea fi una şi aceeaşi persoană cu profesorul Grosjean? întrebai eu.

— Nu era greu de ghicit, dragul meu. I-am cerut lui Beauval o listă ai numele tuturor persoanelor, care fuseseră în casele, unde se comiseseră furturile. Mi s-a părut ciudat că pretutindeni am găsit printre ele numele profesorului Grosjean, şi asta mi-a atras atenţia. Pe urmă când am citit anunţul cu recompensa făgăduită

de Grosjean, bănuiala mea s-a întărit. După cum vezi, eram pe calea cea bună. Cu toate acestea nu mi-ar fi fost atât de lesne să-i demasc pe Mister X, dacă nu mi-ar fi venit în ajutor o împrejurare fericită. Prostia, pe care a făcut-o chinezul, conducându-te în odaia secretă, i-a frânt gâtul lui Mister X.

Joe avusese dreptate în toate presupunerile lui şi de data aceasta.

Citiţi în nr. 12 DIAMANTELE FATALE de Amaury Kainval.

CUPRINS

CAP. 1 Perla neagră.....3

CAP. 2 Roluri schimbate.....10

CAP. 3 Demascaţi.....15

CAP. 4 Joe intervine a doua oară.....22

CAP. 5 O vilă misterioasă.....26

CAP. 6 O soluţie ciudată.....33

CUPRINS.....38

FEMEI CELEBRE

cuprind biografiile romanţate ale tuturor femeilor, cari prin viaţa lor au lăsat o dâră neştearsă în istoria lumii. Mai mult decât cele mai însemnate fapte de arme, mai mult decât descoperirile ştiinţifice ale capetelor înzestrate, — femeile fatale au imprimat drumuri noui omenirii.
In volume elegante de 128 pag.

FEMEI CELEBRE

dă în fiecare a doua Sâmbătă, povestea eroinelor glorioase a tuturor timpurilor.
Câteva titluri din volumele apărute

1. **Ecaterina Romanova.**
   (Ecaterina I, Împărăteasa Rusiei).
2. **Teodora, Împărăteasa Bizanţului.**
3. **Luize de Lavalliere**
   (Amanta Regelui-Soare).
4. **Salomeea.**
   (Demonul Regelui Irod).
5. **Marchiza de Pompadour.**
6. **Messalina.**
7. **Ana Boleyn**
   (Amanta lui Henry VIII).
8. **Lola Montez**
   (Viaţa unei aventuriere).
9. **Lady Hamilton**
   (Amanta Amiralului Nelson).
10. **Elena Racoviţă.**
11. **Cleopatra, Regina Egiptului.**
12. **Lucrezia Borgia.**
13. **Marchiza de Montespan.**
14. **Isabella, Regina Spaniei.**
15. **Roxelana.**
16. **Gaby Deslys.**
17. **Maria Stuart.**
18. **Cleo de Merode.**
19. **Mata Hari.**
20. **Paulina Borghese.**
21. **Eugenia, Împărăteasa Franţei.**
22. **Prinţesa Katia Dolgoruky.**
23. **Doamna Tallien.**
24. **Prinţesa Chimay.**
25. **Luisa de Coburg.**
26. **Adrienne Lecouvreur.**
27. **Maria Vecera**
28. **Tatiana Aranchuo.**
29. **Ines de Castro.**

PREŢUL UNUI EXEMPLAR
LEI 10

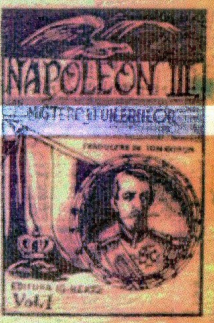

Istoria Franţei este plină de evenimente cari au reţinut atenţiunea lumii întregi, — de tragedii cari, prin amploarea lor, au avut un mare răsunet dealungul veacurilor. Puţini dintre noi sunt în măsură să urmărească bogatele întâmplări cari s'au succedat în istoria marii naţiuni, căci forma greoaie a cronicilor nu poate reţine atenţiunea cititorului grăbit din zilele noastre. Dar scriitori cu renume bine stabilit s'au gândit să redea în pagini de literatură captivantă, unele din aceste evenimente şi de sigur că cel mai bun roman istoric care s'a scris până astăzi, este acela întitulat :

NAPOLEON III
SAU
MISTERELE TUILLERIILOR

In traducerea măiastră a regretatului ION GORUN, scrierea aceasta este formată din 4 volume groase, de peste 2000 pagini, şi se găseşte de vânzare la toate librăriile din ţară, cu preţul de **Lei 35 vol.**

EDITURA IG. HERTZ,
Bucureşti I, Cal. Victoriei 5